

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce V. K.**, zastoupeného S. K., zákonnou zástupkyní, proti **žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2013, č.j. MPSV-UM/3912/13/9S-PDK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí** Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4.6.2013, č.j. MPSV-UM/3912/13/9S-PDK **a rozhodnutí** Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 12.12.2012, č.j. MPSV-UP/938342/12/AIS-SSL, **se pro vady řízení zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se právo** na náhradu nákladů řízení **nepřiznává a žalovaný toto právo nemá.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích, Kontaktní pracoviště Svitavy, ze dne 12.12.2012, č.j. MPSV-UP/938342/12/AIS-SSL, jímž bylo dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění, rozhodnuto tak, že byl žalobci snížen příspěvek na péči z 9.000 Kč na 3.000 Kč měsíčně od ledna 2013. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalovaný vycházel ze závěrů posudkové komise, tj. z posudku PK MPSV ze dne 3.4.2013, č.j. 2013/363-HK (dále jen „posudek PK MPSV“) a jeho z doplnění ze dne 22.5.2013, č.j. 2013/991-HK (dále jen „doplněk posudku PK MPSV“) a dále ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 3.9.2012 (dále jen „sociální šetření“), přičemž oba správní orgány včetně PK MPSV dospěly k závěru, že žalobce nezvládá tři základní životní potřeby – stravování, péči o zdraví a osobní aktivitu. Tento závěr je v rozporu se skutečností, že žalobce je nemocný cystickou fibrózou a je závislý na péči matky ve více životních potřebách, než je uvedeno, jeho zdravotní stav vyžaduje každodenní mimořádnou péči i v dalších životních potřebách, a to v případě mobility, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby. Žalobce namítl, že PK MPSV a oba správní orgány nezohlednily výsledek sociálního šetření, kdy v záznamu ze sociálního šetření je uvedeno, že žalobce vyžaduje mimořádnou každodenní péči v oblasti tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby a dále nebylo zejména zhodnoceno to, že žalobci byl odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby nařízen režim ve smyslu ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), přičemž tento režim neumožňuje provádění výše uvedených základních životních potřeb (mobilita, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby) v přijatelném standardu, tedy že v těchto oblastech žalobce vyžaduje ve srovnání se zdravými vrstevníky mimořádnou každodenní péči ve smyslu § 2b zmíněné vyhlášky. Ve vztahu k jednotlivým výše zmíněným základním životním potřebám žalobkyně uvedla, že žalobce nemůže využívat jiných dopravních prostředků než individuální dopravy automobilem a režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotní služby tedy neumožňuje v tomto ohledu provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu ve smyslu § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. V případě tělesné hygieny se rovněž jedná o výše zmíněný režim nařízený odborným lékařem (jedná se o specialistu CF centra – zpráva MUDr. Kučerové ze dne 26.10.2012). Rovněž v případě tělesné hygieny se jedná o výše zmíněný odborný režim, kdy žalobce nemůže z důvodu nemoci chodit do koupelny a na toaletu ráno první, musí dodržovat další opatření, aby se minimalizovalo riziko nákazy – tj. dezinfekce odpadů a záchodu. PK MPSV dospěla k závěru, že prováděná preventivní dezinfekční opatření před provedením tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby patří k doporučeným hygienicko-epidemiologickým a režimovým opatřením a nezohlednila je ve svém posouzení mimořádnou každodenní péči s tímto režimem spojenou. PK MPSV nepřihlédla k tomu, že právě díky tomuto režimu žalobce nemůže využívat standardním způsobem dostupná hygienická zařízení, např. umyvadla na veřejných toaletách atd. V případě fyziologické potřeby se rovněž jedná o nutnost dodržování specifického hygienického režimu, nařízeného odborným lékařem ve smyslu ust. § 1 odst. 4 zmíněné vyhlášky, přičemž k tomu PK MPSV nepřihlédla. PK

MPSV se zcela nevypořádala s výše uvedenými skutečnostmi, její posudek je neúplný a nepřesvědčivý, protože nezohledňuje mimořádnou každodenní péči vyplývající z nutnosti dodržovat zmíněná režimová opatření (dle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., dále v textu i jen jako „vyhláška“). V doplnění posudku je uvedeno, že žalobce je po tělesné i rozumové stránce schopen aktivity uvedené v námitce samostatně zvládat, nevyžaduje trvalou pomoc jiné osoby a nejedná se o mimořádnou péči, což je v rozporu se skutečností. Režimová opatření lze dodržovat pouze s vynaložením mimořádné péče o syna ve srovnání se zdravými vrstevníky. Přístup komise nezohledňuje potřebu každodenní mimořádné péče o žalobce a celkově nerespektuje závažnost jeho onemocnění, což žalobce namítal ve svém vyjádření k posudku, posudková komise se s těmito námitkami nevypořádala. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal historický vývoj celého případu, uvedl obsah posudku PK MPSV a jeho doplňku, přičemž vyslovil přesvědčení, že posoudil nejen skutkový stav věci, ale i funkční dopad zdravotního stavu žalobce na potřebu péče jiné fyzické osoby v souladu se zákonem o sociálních službách. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS

v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a to z následujících důvodů:

Stěžejní námitkou žalobce bylo, že oba správní orgány a PK MPSV ve svém posudku a v jeho doplňku dostatečně nezohlednily skutečnost, že žalobci byl nařízen odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby režim, který neumožňuje provádění základních životních potřeb, a to mobility, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby v přijatelném standardu (§ 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb.).

V dané věci bylo žalovaným rozhodnutím, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, snížen příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby a nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1 cit. zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 cit. zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální služby uvedený v § 83 cit. zákona nebo poskytovatel sociálních služeb a dále i jiné subjekty uvedené v § 7 odst. 2 cit. zákona (§ 7 odst. 1 a § 2 zákona o sociálních službách). Dle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat mimo jiné i jako životní potřeby mobilita, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby (§ 9 odst. 1 zákona o sociálních službách). Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat

základní životní potřeby, přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu u dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle prováděcí vyhlášky (vyhl. č. 505/2006 Sb.) za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu (§ 1 odst. 4 vyhlášky). A právě tento základní zákonný předpoklad spočívající v neschopnosti zvládnání uvedených základních životních potřeb (mobilita, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby) spatřoval žalobce ve stavu, kdy dle jeho názoru měl režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby, který neumožňuje provádění základních životních potřeb v přijatelném standardu (§ 1 odst. 4, poslední věta vyhlášky č. 505/2006 Sb.).

Ze správního spisu soud zjistil, že vedle základních podkladů pro rozhodování o příspěvku, tj. záznamu ze sociálního šetření a posudku PK MPSV včetně jeho doplňku, je v něm obsažena i lékařská zpráva z Fakultní nemocnice v Praze – Motol od MUDr. Terezy Kučerové z CF centra, ze dne 5.12.2012, která je označená jako příloha k žádosti o sociální dávky. Právě v této zprávě je dle tvrzení žalobkyně obsažen režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby, který neumožňuje provádět výše zmíněné základní životní potřeby v přijatelném standardu (§ 1 odst. 4 vyhlášky), přičemž oba správní orgány a i PK MPSV k němu dostatečně nepřihlédly, když dle tvrzení žalobce zmíněný posudek PK MPSV není dostatečně přesvědčivý a neobsahuje závěry týkající se této otázky. Soud se proto nejprve zaměřil na to, zda je v lékařské zprávě obsažen režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby, který neumožňuje provádění výše zmíněných základních životních potřeb v přijatelném standardu a pokud tomu tak je, zda se s touto skutečností správní orgány a PK MPSV dostatečným způsobem zabývaly.

Z výše uvedené lékařské zprávy ze dne 5.12.2012 vyplývá, že žalobce je postižen celoživotním progredujícím onemocněním, cystickou fibrózou, postihující všechny orgány těla, přičemž je nejvíce postižen dýchací trakt – chronická bronchitida s bakteriálním zánětem v dolních cestách dýchacích a dále i zažívací trakt s následnou poruchou trávení tuků a bílkovin, následnou hypovitaminózou, osteoporózou. Komplikací je rozvoj diabetu a biliární cirhózy jater, hrozí kardiální selhání. Léčba je celoživotní, každodenní, a to i v období relativního zdraví. Vedle popisu léčby je v této zprávě uvedeno, že žalobce „má specifický hygienicko – epidemický režim, který spočívá v přísně dodržovaných běžných pravidel hygieny a proti pseudomonádovému režimu: Vyhýbá se stojaté vodě v domácnosti i jinde. Denně nutno prolít odpady umyvadel a záchody dezinfekcí s chlorem. Ráno na WC jde nejprve zdravý dospělý, pustí vodu a spláchne, až poté smí do koupelny nemocný. To vyžaduje dohled dospělého nad hygienou dítěte, i např. splachovat se zaklapnutým sedátkem atp. Samozřejmě mimo domov je nezbytné klást velký důraz na opatrnost při využívání veřejných toalet, nejlepší je pro dítě nemocné CF využívat veřejné toalety minimálně a

v případě nutnosti si nasazovat roušku“. Dále je v posudku zahrnut závěr o tom, že vzhledem k nemoci není možný z epidemiologických důvodů přepravovat se hromadnou dopravou, navštěvovat místa zvýšené koncentrace lidí s rizikem nákazy, proto je nutná individuální doprava bez ohledu na epidemiologickou situaci a celoročně. Péče o žalobce je celodenní a vyžaduje trvalý dohled dospělého opatrovníka, onemocnění vyléčitelné není a s věkem progreduje. Celodenní rodičovská péče se jednoznačně projeví na zlepšení klinického stavu nemocného dítěte.

Podle názoru krajského soudu je v této zprávě nařízen režim odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby, který neumožňuje provádění základních životních potřeb v přijatelném standardu, přičemž krajský soud souhlasí s názorem žalobkyně o tom, že se jedná o mobilitu, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby. Dále se soud zaměřil na to, jak se PK MPSV a oba správní orgány s touto otázkou vypořádaly. Při tom je nutné přihlédnout i k záznamu ze sociálního šetření ze dne 3.9.2012, když bylo nutné se zabývat i námitkou žalobkyně o tom, že PK MPSV nezohlednila dostatečně výsledek sociálního šetření, který zahrnuje i závěr o potřebě mimořádné každodenní péče pro žalobce v oblasti výše zmíněných životních potřeb, tj. tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti, které souvisely s výše uvedenými námitkami žalobkyně:

Dle záznamu ze sociálního šetření ze dne 3.9.2012 je ve vztahu k výkonu fyziologické potřeby mimo jiné uvedeno, že je nutná zvýšená hygiena WC, dezinfekce několikrát denně, ve škole má žalobce s bratrem samostatný záchod, který uklízečka několikrát dezinfikuje, matka musí denně kontrolovat stolici, podle toho se upravuje dávkování léků. V případě tělesné hygieny je nutné dbát na zvýšenou hygienu pro zvýšené riziko nákazy. Poté je ve spisu založena výše zmíněná lékařská zpráva ze dne 5.12.2012 a následně je zde založeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12.12.2012. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že posudkový lékař ve svém posudku na základě zdravotního stavu žalobce doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, dále na základě výsledku provedeného sociálního šetření a zjištění potřeb nezletilého žalobce posoudil stupeň jeho závislosti na pomoci jiné osoby a shledal jej jako osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při třech základních životních potřebách, tj. stravování, péče o zdraví a osobní aktivity. Dále je zde uvedeno, že „zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr“, a konečně je zde obsažen výčet podkladů, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu (zdravotnická dokumentace ošetřujícího lékaře, zmíněná lékařská zpráva a záznam ze sociálního šetření). Správní orgán I. stupně uvedl, že dospěl k závěru, že posudek „lze považovat za úplný a přesvědčivý“.

Podle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při

výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí.

Podle názoru krajského soudu již rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když je v něm pouze konstatován závěr posudkového lékaře OSSZ a obecný, nic neříkající závěr o tom, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, když „byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr“. Není v něm však vůbec popsán zdravotní stav žalobce, není konkrétně uvedeno, o jaké že se to jedná konkrétní „funkční důsledky“, o rozsah jejich zjištění pro účely posudkového závěru, nejsou v něm vůbec uvedena „použitá posudková kritéria stanovená v právních předpisech“. Správní orgán I. stupně ponechal na čtenáři jeho rozhodnutí, aby si sám z podkladů rozhodnutí a za použití svých vlastních představ domyslel, jaké že to byly „objektivizovány skutečnosti (všechny skutečnosti), týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr“. Ve spise není ani založen podklad, ze kterého správní orgán zejména vycházel, tj. posudek posudkového lékaře OSSZ Svitavy od MUDr. Karla Kratěny. A zejména z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není vůbec zřejmé, jak se ten vypořádal s obsahem výše zmíněné lékařské zprávy ze dne 5.12.2012, tj. jaký byl jeho vlastní názor na dopad režimu nařízeného odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby, který v této zprávě obsažen je (argumentace soudu viz výše), na závěry správního orgánu. Rovněž v tomto rozhodnutí není vůbec obsaženo zhodnocení závěru ze sociálního šetření ze dne 3.9.2012, a to zejména ve vztahu ke schopnosti pečovat o vlastní osobu žalobce v případě základních životních potřeb, a to tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby, tj. správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval tím, zda z tohoto záznamu ze sociálního šetření vyplývá či nevyplyvá potřeba mimořádné každodenní péče v oblasti těchto základních životních potřeb. Proto již rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Výše uvedené námitky, které žalobkyně učinila součástí žalobních bodů v této žalobě, uvedla žalobkyně nejen v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21.12.2012, ale i ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, tj. zejména ke zmíněnému posudku PK MPSV a jeho doplňku (připomínky ze dne 18.4.2013). V odvolacím řízení žalovaný si správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Žalovaný pak při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV, v dané věci i z jeho doplňku. V této souvislosti je konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely příspěvků na mobilitu, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše musí správní orgán v řízení o příspěvku na mobilitu vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci,

ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn. že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán sám nahradit činnost PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV, či vyžádání doplňujícího posudku od PK MPSV, která posudek pro uvedený účel vypracovala. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Pokud správní orgán neodstraní výše zmíněné nedostatky předmětného posudku, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci.

V posudku je vedle popisu diagnostického souhrnu a výsledku přešetření v komisi uvedeno posudkové zhodnocení, ve kterém PK MPSV uvedla následující závěry:

Předně se shodla s hodnocením lékaře LPS OSSZ, že žalobce celkově nezvládá tři životní potřeby. Přestože, jak soud již výše uvedl, v lékařské zprávě ze dne 5.12.2012 je obsažen režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby, tak se PK MPSV podrobně nezabývá touto otázkou ve vztahu k základním životním potřebám žalobce, tj. v oblasti mobility, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby. PK MPSV pouze uvedla, že její hodnocení vycházelo z podkladové dokumentace a z platných právních předpisů, přičemž v případě hygienicko epidemiologických režimových opatření se jedná jen o doporučení nepoužívat veřejné dopravní prostředky, tj. jedná se „o preventivní opatření, nejedná se o absolutní zákaz“, přičemž v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. se hodnotí použití dopravních prostředků obecně, tj. není tam výslovně uvedena schopnost používat hromadné prostředky. PK MPSV se však vůbec nezabývala tím, zda uvedený režim nařízený odborným lékařem umožňuje provádění základní životní potřeby v oblasti mobility v přijatelném standardu, tzn. zda je opravdu možné, aby vzhledem ke svému celoživotnímu progredujícímu onemocnění s nařízeným specifickým hygienicko – epidemiologickým režimem, umožňoval tento režim běžně používat dopravní prostředky včetně bariérových ve smyslu vymezení schopnosti zvládat základní životní potřebu – mobilitu dle přílohy 1 písm. a) vyhlášky, když ze zmíněné lékařské zprávy takový závěr nevyplývá. Pokud komise tato režimová opatření považovala pouze jen jako preventivní opatření, jestliže chtěla svůj závěr prokázat jako za správný, tak měla konkrétně ve svém posudku zdůvodnit, jak tato preventivní opatření by měl podle jejího názoru provádět žalobce v hromadných dopravních prostředcích. Navíc je závěr PK MPSV o tom, že v případě uvedených režimových opatření se jedná o doporučení nepoužívat hromadné dopravní prostředky, tj. že se nejedná o absolutní zákaz, v přímém rozporu se závěrem lékařské zprávy ze dne 5.12.2012, ve které je přímo uvedeno, že „vzhledem k nemoci není možné se z epidemiologických důvodů přepravovat hromadnou dopravou a navštěvovat místa zvýšené koncentrace lidí – riziko nákazy, proto je individuální doprava nutná bez ohledu na epidemiologickou situaci a celoročně“. Rovněž v případě dalších životních potřeb, tj. tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby, nezdůvodnila PK MPSV, že se jedná pouze o preventivní opatření, když naopak z výše zmíněné lékařské zprávy vyplývá, že se jedná o potřebu přísně dodržovaných pravidel, která vyžadují dohled dospělého nad hygienou žalobce, přičemž péče o žalobce je celodenní. PK MPSV tak vůbec nezohlednila závěry vyplývající z této lékařské zprávy, které se týkají toho, že v ní byl nařízen režim odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické

služby, který neumožňuje provádění základních životních potřeb v přijatelném standardu, přičemž je nutná každodenní soustavná péče o žalobce v případě výkonu jeho zmíněných každodenních potřeb. Uvedené nedostatky v posudku PK MPSV nebyly odstraněny ani v jeho doplnění ze dne 22.5.2013, když ve vztahu k ust. § 1 odst. 4, poslední věty, vyhlášky č. 505/2006 Sb., pouze PK MPSV odkázala na „prvoposudek“ ze dne 3.4.2013. Závěrem tohoto doplňujícího posudku o tom, že se žalobce „zúčastňuje normální školní docházky, nemá individuální výukový plán a nemá ani osobního asistenta“ výše zmíněné nedostatky při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby výše zmíněné v souvislosti se zvláštním režimem nařízeným odborným lékařem dle citované lékařské zprávy nepostačily k tomu, aby byl posudek včetně jeho doplňku považován za dostatečně přesvědčivý a zdůvodněný. Tento nedostatek žalovaný neodstranil ani v žalovaném rozhodnutí, a to např. tím, že by si vyžádal doplnění posudku, či by vyžádal nový posudek, přičemž tento nedostatek nemohl nahradit svou vlastní úvahou v žalovaném rozhodnutí, neboť se jedná o odbornou otázku, náležející posouzení příslušné PK MPSV. Z uvedených důvodů je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, tj. stejně jako tomu je v případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně (argumentace soudu viz výše), soud proto musel obě tato rozhodnutí pro tuto vadu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/, § 78 odst. 4, § 78 odst. 3 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný, ale podle obsahu spisu mu žádné náklady nevznikly a žalovaný toto právo neměl ze zákona.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6. listopadu 2013

JUDr. Jan Dvořák v .r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová